

ALTER ECHO

Ediție aniversară - 150 DE ANI DE TRANSMISIUNI MILITARE

Nr. 9 / 2023

Revista Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”
CRAIOVA

„Per aspera ad astra”

Craiova
2023

Colectivul de redacție

Elevi:

Ana Ruxandra Georgescu - redactor-șef

Alexandra Cristina Burcea

Cătălin Crețu

Andra Moraru

Andreea Gavrilă

Elisa Duță

Teodora Ciobanu

Ana-Maria Voicheci

Cosmin Popa

Ștefan Dinu

Anamaria Călinescu

Profesori coordonatori:

Prof. Camelia TOBĂ

Prof. Mădălina STANCU

Prof. Flori BĂLAȘA

150 DE ANI DE TRANSMISIUNI MILITARE

Mesajul Comandantului Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, General-maior Adrian BRÎNZĂ	2
Transmisiunile în Armata României - scurt istoric	4
Batalionul Instrucție Comunicații și Informatică „Frații Buzești”	12
1942-2022: 80 de ani de existență - Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii	14
Mesajele studenților la Academia Tehnică Militară „Ferdinand I”, Facultatea de Comunicații și Sisteme Electronice pentru Apărare și Securitate	18

VIAȚA ȘCOLII

Noul campus al Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”	22
5 Septembrie 2022: Un început de an școlar încărcat de semnificații	24
Centenarul încoronării regelui Ferdinand și a reginei Maria, la Alba Iulia	26
25 Octombrie - Ziua Armatei României!	28
1 Decembrie - Ziua Națională a României	29
Robocadet	31
Balul Bobocilor	33
Ziua Olteniei	36

CUVINTE POTRIVITE

38

Mesajul Comandantului Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, General-maior Adrian BRÎNZĂ

În acest an, la 14 iulie, se împlinesc 150 de ani de când, prin Înaltul Decret nr. 1303 din 14 iulie 1873, a luat ființă prima Secție de telegrafie militară, eveniment ce marchează actul de naștere al transmisiunilor Armatei României, respectiv al comunicațiilor militare în țara noastră.

Se cuvine acum, la această aniversare, să ne îndreptăm cu pioșenie și recunoștință gândul către cei care au înființat arma comunicații și informatică, către cei care s-au jertfit la datorie, către toți înaintașii și dascălii generației de astăzi.

Arma comunicații și informatică reprezintă puntea de legătură dintre eroism, tradiție și continuitate, pe de o parte, și evoluția spectaculoasă a mijloacelor tehnice de asigurare a legăturii, pe de altă parte. Avem un respect deosebit pentru profesionalismul noilor generații de specialiști în domeniu, care asigură „apropierea”, prin comunicare, a tuturor militarilor Armatei României, atunci când, fizic, distanțele îi despart.

În baza Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.S. 53 din 21.04.2016, începând cu data de 15 aprilie 2016, se reînființează Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, prin transformarea Batalionului Instrucție Comunicații și Informatică „Frații Buzești”. Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, subordonat Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii,

reprezintă o instituție educațională de înaltă calitate, care își desfășoară activitatea pe baza unui curriculum complex și diversificat, adaptat nevoilor elevilor și cerințelor societății contemporane.

Obținerea autorizației de funcționare provizorie în anul 2016 a permis ca, începând cu luna septembrie, porțile colegiului să se deschidă pentru noi serii de elevi militari. În anii care au urmat, rezultatele muncii didactice au apărut, atât în activitatea școlară, cât și în activitatea extrașcolară. Rezultatele obținute la examenul național de

bacalaureat, la admiterea la academiile militare din țară și din străinătate, la olimpiadele școlare, dar și în cadrul activităților sportive și culturale, demonstrează rigurozitatea în predare și evaluare, precum și implicarea activă a întregului personal în educația elevilor militari. Acum, colegiul militar are un colectiv consistent, un corp de cadre didactice de înaltă calitate, dedicat activităților formative.

După anul 2016, modernizarea Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” s-a desfășurat într-un ritm alert. Transformarea radicală a condițiilor din cadrul colegiului s-a făcut printr-un efort susținut, atât din partea comenzii Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, cât și a conducerii și a întregului colectiv al Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”. Astfel, prin asigurarea fondurilor necesare pentru derularea de investiții pentru construcția noilor clădiri în care

procesul educațional se poate desfășura la cele mai înalte standarde, prin asigurarea bugetării funcțiilor necesare bunei funcționări a colegiului și nu în ultimul rând a implicării personale a conducerii celor două instituții au făcut ca acesta să devină cel mai modern colegiu liceal din România, unde peste 500 de elevi se pregătesc pentru o carieră militară.

Fiți mândri de bogatele și frumoasele tradiții ale colegiului militar în care vă desfășurați activitatea!

Aveți față de înaintași înalta datorie de a le purta mesajul către viitor, înnobilit de plusul dumneavoastră de hărnicie și dăruire!

Vă felicit pentru tot ceea ce ați realizat, pentru eforturile depuse în această etapă de transformări tehnologice, și vă doresc multă sănătate și putere de muncă în atingerea celor mai înalte standarde profesionale!

Mereu pe recepție!
La mulți ani!

Transmisiunile în Armata României

- scurt istoric -

De la apariția primelor structuri militare, indiferent de perioada istorică, s-a simțit nevoia ca orice acțiune armată să fie, în primul rând, bine organizată și condusă. Iar conducerea, îndeosebi în domeniul militar, unde acțiunile presupun spații mari de desfășurare a forțelor iar coordonarea acestora, în timp și spațiu, este esențială, trebuie să se bazeze pe cunoașterea exactă și oportună a realităților cu privire la adversar și la propriile forțe. Aceasta a determinat organele de conducere militară să acorde o foarte mare atenție mijloacelor prin care se realizează schimbul de informații, atât pe verticală cât și pe orizontală. În esență, este vorba despre existența unui sistem integrat de legături între eșaloanele de decizie și cele de execuție, prin care să se transmită ordinele și să se primească rapoartele. Această viziune, foarte simplificată, asupra rolului legăturii în campanie nu exprimă decât în esență nevoia unui sistem, în realitate mult mai complicat și, în orice caz, tot mai complex pe măsură ce societatea a avansat în dezvoltarea sa, iar performanțele echipamentelor utilizate s-au amplificat. În primele stadii de dezvoltare a societății omenesti, au fost utilizate mijloace acustice - voce, sunete de toate felurile, mijloace optice - focul, oglinzile, sau comunicările prin stafete (pe jos, călare sau prin porumbei) pentru

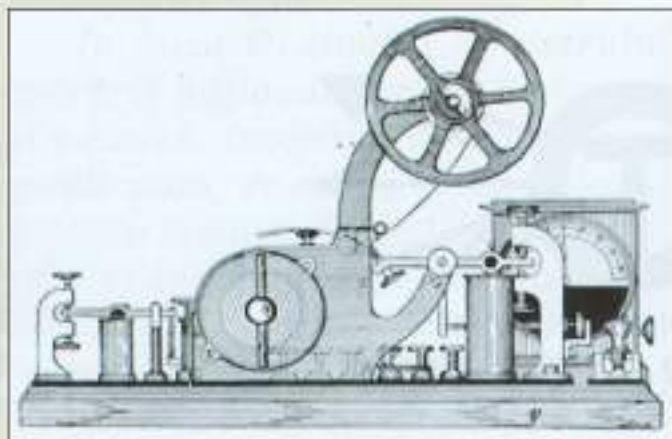
a transmite sau a primi semnale cu o anumită semnificație despre pericolul iminent al producerii unor dezastre naturale ori al unor agresiuni ale dușmanilor sau ale unor răufăcători. Mai târziu, sub impulsul dezvoltării tehnologice și al conștientizării necesității de a comunica, mijloacele de legătură s-au perfecționat pentru a face față exigenței de a transmite și a recepționa semnale în timp cât mai scurt, cu conținuturi cât mai complete, în condiții de protecție, siguranță și cu cele mai mici costuri. S-a ajuns deci la stadiul conștientizării necesității existenței unor forțe specializate în organizarea și realizarea comunicațiilor între toți participanții la acțiunile militare. În armata noastră, aceste forțe au constituit trupele de transmisiuni. Istoricul apariției și dezvoltării armei transmisiunilor, ca și al celorlalte arme, poate fi etapizat în perioade marcate de principalele evenimente politico-militare din secolele XIX și XX, precum și de apariția și dezvoltarea în țările dezvoltate tehnic din Europa a unor mijloace tehnice de comunicare din ce în ce mai performante.

1873 Prin Înaltul Decret nr. 1303/14 iulie 1873 s-a înființat prima subunitate de transmisiuni din armata română - secția de telegrafie din cadrul companiei de minari a Batalionului de Geniu (1 șef de secție, 15 manipulatori, șefi de ateliere și 30 de lucrători telegrafiști).

14 iulie 1873 marchează ziua de naștere a trupelor de transmisiuni și se sărbătorește în fiecare an ca „Ziua transmisioniștilor militari”.

În anul **1874**, în înzestrarea secției de telegrafie au intrat primele trăsuri de specialitate, dotate cu aparate telegrafice morse, sârmă și cablu pentru realizarea circuitelor telegrafice de campanie.

La data de **28 mai 1874** se înființează 4 secții identice de telegrafie, incluse în companiile de geniu, fiecare cu câte un ofițer,

Aparat telegrafic tip "MORSE" aflat în dotarea armatei române în timpul Primului Război Mondial

2 sergenți, 4 caporali și 47 soldați. O secție avea materiale și aparatură pentru a realiza 12 km de linie telegrafică din cablu și 5 km de linie telegrafică aeriană pe pari de trăsură și sârmă de cupru. Cele 4 secții de telegrafie au fost destinate pentru Diviziile 1, 2, 3 și 4 concentrate în toamna anului 1876 în vederea pregătirii pentru un eventual război în Balcani.

La data de **6 aprilie 1877** a fost declarată oficial mobilizarea armatei, situație în care s-a trecut la completarea cu efective și materiale a secțiilor de telegrafie, acestea având asigurate: 1 ofițer, 2 sergenți, 4 caporali, 28 soldați, 6 manipulatori, 15 conducători și câte 2 trăsuri telegrafice de stațiune cu câte 2 – 3 aparate telegrafice morse, 10 – 12 km cablu telegrafic de campanie, 4 – 5 km sârmă cupru și o trăsură cu 150 pari de telegrafie.

În anul **1874**, în înzestrarea secției de telegrafie au intrat primele trăsuri de specialitate, dotate cu aparate telegrafice morse, sârmă și cablu pentru realizarea circuitelor telegrafice de campanie.

La data de **28 mai 1874** se înființează 4 secții identice de telegrafie, incluse în companiile de geniu, fiecare cu câte un ofițer, 2 sergenți, 4 caporali și 47 soldați. O secție avea materiale și aparatură pentru a realiza 12 km de linie telegrafică din cablu și 5 km de linie telegrafică aeriană pe pari de trăsură și sârmă de cupru. Cele 4 secții de telegrafie au fost destinate pentru Diviziile 1, 2, 3 și 4 concentrate în toamna anului 1876 în vederea pregătirii pentru un eventual război în Balcani.

La data de **6 aprilie 1877** a fost declarată oficial mobilizarea armatei, situație în care s-a trecut la completarea cu efective și materiale a secțiilor de telegrafie, acestea având asigurate: 1 ofițer, 2 sergenți, 4 caporali, 28 soldați, 6 manipulatori, 15 conducători și câte 2 trăsuri telegrafice de stațiune cu câte 2 – 3 aparate telegrafice morse, 10 – 12 km cablu telegrafic de campanie, 4 – 5 km sârmă cupru și o trăsură cu 150 pari de telegrafie.

Prin Înalțul Decret nr. 1957/1877, din **19 octombrie 1877**, prin întrunirea celor 4 secții de telegrafie din batalionul de geniu s-a constituit prima companie de telegrafie din armata română (Cp. 6 Tg.) cu un efectiv de 211

Raportul ministrului de război nr. 3531 și Înalțul Decret nr. 1303 din 14 iulie 1873 prin care se înființează prima secție de telegrafiști militari (Facsimil Monitorul Oastei nr. 22/1873)

Legăturile telegrafice folosite de armata română în Războiul de Independență, din momentul concentrării trupelor în Oltenia (mai 1877) până la trecerea Dunării (12-14 august 1877)

militari, având în dotare: 8 trăsuri de stațiune, 4 trăsuri cu pari, o trăsură pentru forjă. Din punct de vedere organizatoric, efectivele și mijloacele se grupau în trei servicii: serviciul de linie, serviciul stațiunilor și serviciul trenului – ceea ce constituia o noutate.

Compania 6 Telegrafie a fost trecută în subordinea directă a Marelui Cartier General pe data de **5 decembrie 1877**.

Prin Înalțul Decret nr. 2253, din **5 octombrie 1878** compania de telegrafie se desființează, iar cele 4 secții de telegrafie sunt repartizate celor 4 companii de săpători minari și telegrafiști din batalionul de geniu.

La **31 octombrie 1880**, în urma înființării celui de-al doilea batalion de geniu, se constituie două companii de telegrafie (câte una pentru fiecare batalion de geniu).

La **1 aprilie 1884** s-a înființat Regimentul 1 Geniu (Înaltul Decret nr. 1070 din 27.03.1884) care avea în organică 4 batalioane de geniu. În fiecare batalion exista și câte o companie de telegrafie și căi ferate.

În anul 1884 s-a introdus în dotarea armatei telefonul, fiecare companie de telegrafie și căi ferate. Având în dotare câte 10 aparate telefonice Siemens.

În anul 1885 s-au mai înființat 2 batalioane de geniu, fiecare cu câte o companie de telegrafie și cai ferate.

La **16 februarie 1886**, în urma reorganizării Regimentului 1 Geniu, companiile de telegrafie se separă de subunitățile de căi ferate.

În anul 1887 s-a înființat cel de-al doilea regiment de geniu. Fiecare regiment de geniu avea în organică câte două batalioane mixte de telegrafști și săpători minari, câte unul pentru fiecare corp de armată.

La **8 ianuarie 1887** s-a înființat „Școala săpătorilor și telegrafistilor cavaleriei” în cadrul Regimentului 1 Geniu, sub conducerea maiorului C.N. Hirieu.

În anul 1888, în armată s-au introdus porumbeii călători.

În anul **1896** au fost organizate secții de telegrafie ale trupelor de căi ferate și cetate.

1887-1898: Apar primele manuale și cursuri de specialitate, astfel:

-1887: Manualul săpătorilor și
telegrafiștilor cavaleriei-instrucțiune provizorie
- Mr. C.N. Hirjeu;

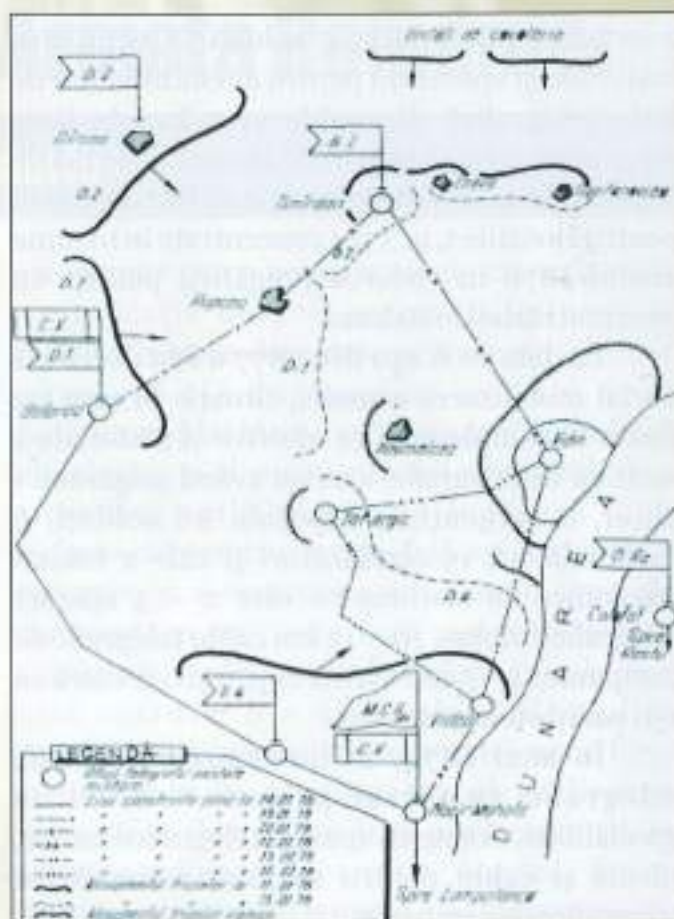
-1890: Cursul de telegrafie (Mr. C.N. Hîrîeu):

-1894: Cursul Arta militară -
Telegrafia (Mr. C. Mihăilescu);

-1898: Comunicațiuni militare (lt.col. I. Aronovici);

-1899: Manualul de telegrafie și telefonie pentru companiile de telegrafie (cpt. A. Razu).

În anul **1903**, prin Decizia Ministerială nr. 134, s-a creat „Rețeaua de corespondență prin porumbei călători”, având stațiunea centrală columbofilă la București și stațiuni columbofile (cu ștampilă proprie) în București (Regimentul 1 Geniu), Râmnicu Vâlcea (Regimentul 2 Vâlcea), Craiova (Batalionul de Vânători), Slatina (Regimentul 3 Olt), Focșani (Regimentul 2 Geniu), Galați (Regimentul 11 Siret) și Tecuci (Regimentul 24 Tecuci).

*Legăturile realizate de Compania 6 Telegrafie
în luptele de la Vidin (12-13.01.1878)*

O secțiune de telegrafiști lucrând la construcția unei linii telegrafice

1906-1908: S-au cumpărat, de la firma Mixt&Genest , 71 de telefoane, 71 de bobine coblu 500 de m, 71 de interceptoare, 142 baterii de rezervă, 17 centrale telefonice pe 12 direcții, alte 125 telefoane pe 4 direcții, 365 de telefoane simple, 769 km sârmă și 462 interceptoare.

Înzestrarea armatei cu stații radio (denumite la vremea aceea stații de telegrafie fără fir - TFF) a început în anul **1908**, primele aparate fiind de tip „Telefunken”, urmate la trei ani de aparate „Marconi”.

La 1 noiembrie 1909, prin Înaltul Decret nr. 2893/24 octombrie 1909, s-a înființat Compania de Specialități care avea în componență: o secție TFF, o secție proiectoare, o secție automobile și motociclete, o stațiune centrală columbofilă și o secție de fotografie militară.

Patru ani mai târziu, la 26 aprilie 1913 s-a înființat Batalionul de Specialități prin transformarea Companiei de Specialități, având în componență o companie specialități, o companie aerostație, școala și parcul de aviație și o stațiune de telegrafie fără fir înhămată 15 compania depozit. În urma reorganizării armatei geniu, cele 5 companii de telegrafie au fost repartizate la cele 5 batalioane de pionieri, fiind dislocate în București (Cp. 1, 2 și 5 Tg.) și Focșani (Cp. 3 și 4 Tg.). Fiecare companie era compusă din secții de linia întâi și secții de linia a doua.

1914: Un eveniment crucial în evoluția radiocomunicațiilor la nivel național - punerea în funcțiune a primei stațiuni naționale de telegrafie fără fir din Parcul Carol I, în vara anului 1914.

La data de 14 august 1916, la decretarea mobilizării armatei române prin Înaltul Decret nr. 2784, s-au creat: Marele Cartier General (M.C.G.), 4 comandamente de armată, 7 comandamente de corp de armată, 2 divizii de cavalerie și 23 divizii de infanterie.

În iarna anului 1916 și primăvara anului 1917 frontul s-a stabilizat și a permis unele reorganizări ale armatei. Greutățile întâmpinate în realizarea legăturilor în campania din 1916 ca urmare a insuficienței mijloacelor din dotare, au determinat completarea cu aparatură și materiale de transmisiuni aduse în regim de urgență din Franța: 400 aparate telegrafice Morse, 200 centrale telefonice de 4 numere, 1200 centrale telefonice de 10 numere și 50 de 25 de numere, 1500 telefoane, 2000 km cablu ușor cu 12 fire și cablu greu. S-au reorganizat secțiile de telegrafie și cele de telefonie și s-au înlocuit vechile trăsuri cu altele noi, pe două roți, realizate la Arsenalul Armatei.

În anul 1917 s-au înființat la Iași, pe lângă Batalionul de Specialități, Centrul de Instrucție T.F.F. și un atelier de reparații și fabricație (pile telefonice). Pentru a veni în sprijinul subunităților de telegrafie, pe lângă fiecare companie de telegrafie s-a creat câte un Grup Tehnic cu personal și materiale de la Direcția Generală a Poștelor, Telegrafelor și Telefoanelor

Centrală telefonică mobilă și furgonul de transport - 1917

destinat realizării lucrărilor de construcții linii telegrafice și telefonice necesare armatei, fiecare grup fiind format dintr-un șef, 7 - 14 caporali cantonieri și un număr variat de cantonieri I și II, precum și 17 trăsuri materiale, 1 trăsura aprovizionare și 2 autocamionete transport.

Pe 30 octombrie 1919 s-a înființat Regimentul de Specialități organizat pe 3 batalioane.

La 21 octombrie 1920 s-a înființat pe lângă Regimentul de Specialități, o școală practică de TFF și proiectare.

La reorganizarea armatei din perioada 1918-1922, diviziile de infanterie aveau câte o companie de telegrafie, iar diviziile de cavalerie aveau numai subunități TFF. Diviziile 1 și 2 Munte aveau de la constituire câte o companie de transmisiuni mixtă (telefonie, TFF și proiectoare).

În anul 1923, Regimentul de Specialități a primit și 3 posturi radio-gonio.

La 1 august 1923, Regimentul de Specialități și-a schimbat denumirea în Regiment de Transmisiuni, organizat pe două batalioane: batalionul transmisiuni cu 2 companii TFF, 1 companie telegraf „Hughes” și 1 secție columbofilă și batalionul tehnic cu 2 companii proiectoare, 1 companie tehnică, o secție fotocinema și 1 companie depozit.

În anul 1924, printr-un credit deschis de Ministerul de Război (62,6 mil. lei) s-au cumpărat din Franța 400 centrale telefonice cu 4 numere, 100 cu 12 numere, 12.000 km cablu, 24.000 bobine, 30 semnalizatoare, 27 aparate telegrafice Hughes și 7 posturi TFF (1 pentru MCG, 2 pentru Armate, 3 pentru Corpurile de armată și 1 pentru divizia de cavalerie). În anul 1926 s-au introdus în dotare noi mijloace de transmisiuni moderne: receptoare cu galenă la divizioanele de artilerie și regimentele de artilerie grea și 14 posturi TFF (emisie-recepție) la secțiile de telegraf-telefon divizionare.

În anul **1925** s-au cumpărat din Franța primele stații radio cu tuburi electronice (de 1 și 2 kW) și 1 post gonio (tip „Levy”).

La începutul anului **1927**, rețeaua de legătură a Ministerului de Război cuprindea: oficii telegrafo-poștale, posturi TFF, centre radiogonio, stații și posturi de porumbei.

La **16 iunie 1928**, prin Ordinul M.St.M. nr. 337, Regimentul de Transmisiuni s-a reorganizat sub denumirea de Regimentul 1 Transmisiuni cu următoarea compunere: - 1 batalion telefonie și telegrafie rapidă cu 2 companii tf.-tg. și 2 companii construcții linii; - 1 batalion t.f.f. cu 1 companie t.f.f. și 2 companii gonio; - 1 batalion tehnic cu 1 companie tehnică, 1 secție columbofilă, 1 secție fotocinema și 1 companie depozit.

Cu toate eforturile făcute pentru îmbunătățirea nivelului de dotare cu echipamente și materiale de transmisiuni, situația deficitelor la sfârșitul anului **1931** era următoarea: **65%** centrale telefonice, **30%** telefoane, **95%** cablu și **70%** aparate telegrafice Hughes. Valoric, deficitul de materiale de transmisiuni, în anul 1931, era de peste **1359 milioane lei**.

În anul **1932**, s-a încheiat un contract cu firma „Marconi” pentru fabricarea a 286 stații radio de 50W, 100W, 1kW și 2kW în valoare de 365.931.849 lei. În anii 1933 și 1934 acestea au intrat în dotarea celor 3 regimente de transmisiuni: 6 autostații radio tip B (2kW); 14 autostații radio tip C (1kW); 51 autostații radio tip D (500W); 49 stații radio tip E (100W) pe trăsuri cu tracțiune hipo; 112 stații radio tip F (50W) pe trăsuri cu tracțiune hipo.

Prin Decizia ministerială nr. 802/15.09.1926, pe lângă Arsenalul Geniului se înființează o școală tehnică de geniu pentru formarea maiștrilor militari (5 ani școlarizare și 9 ani contract pentru îndeplinirea serviciului militar).

În anul **1939** s-a înființat la București Regimentul de Geniu Aeronautic, iar în anul 1940, prin Înaltul Decret nr. 634 din 23.03.1940 s-a înființat la Brăila Regimentul de Geniu Maritim.

Pentru anul **1941** numai Regimentul 1 Transmisiuni avea sarcini de mobilizare peste posibilitățile reale: 1 batalion de transmisiuni pentru Marele Cartier General, 3 batalioane de transmisiuni pentru Corpurile de armate, 2 companii de transmisiuni Etape, 9 companii de transmisiuni pentru Divizii, 4 servicii gonio, 4 companii gonio, 3 secții foto-cinema, 1 secție columbofilă centrală, 5 coloane materiale de

Stație radio de 50W tip E samarizate și stații radio Marconi de 100W tip E hipomobile, intrate în dotarea armatei române în anul 1933

Stație radio tip Marconi, montată pe o motocicletă - 1935

transmisiuni, 1 detașament materiale de transmisiuni, 2 plutoane P.T.T. și S.A.R., 1 stație t.f.f. Herăstrău și 10 posturi t.f.f. Celelalte unități de transmisiuni (Regimentele 2 și 3 Transmisiuni, Batalionul Transmisiuni Moto și Batalionul Transmisiuni V.M.) aveau sarcini mai puține, dar și pe acestea le puteau asigura cu mare greutate.

La **21 iunie 1941**, prin Decretul nr. 1798/1941 al Conducătorului Statului, se stabilea următorul dispozitiv operativ al armatei: Armata 3 Română cu M.U. ale C. Munte și C. Cavalerie - dispuse pe granițele de N. și E. în Bucovina până la Lipcani (în subordinea A.1 Germane); - Armata 4 Română dispusă între Ungheni și Galați (Corpurile 5, 3 și 11 Armată), iar Corpul 2 Armată între Galați, brațul Chilia și Marea Neagră; - Armata 11 Germană, dispusă între cele două armate române, avea în subordine și Diviziile 6, 7, 8 și 14 Infanterie.

La data de **10 ianuarie 1942**, prin Decretul 199/1942, se înființează Regimentul 1 Transmisiuni în garnizoana Alexandria. Cel de al patrulea Regiment de Transmisiuni al armatei va intra tot în subordinea Brigăzii de Transmisiuni, ulterior a Comandamentului Transmisiunilor.

La **1 iulie 1942**, prin Ordinul Marelui Stat Major nr. 85959 din 02.06.1942 și Decretul nr. 3818 din 31.12.1942, se înființează: - Comandamentul Transmisiunilor; - Centrul de Instrucție al Transmisiunilor cu Școala de Subofițeri de Transmisiuni; - Școala de Ofițeri de Transmisiuni.

La data de **16 septembrie 1943**, Comandamentul Transmisiunilor avea în subordine nemijlocită următoarele unități dislocate în garnizoanele de mai jos: - Centrul de Instrucție al Transmisiunilor - București; - Școala de Ofițeri de Transmisiuni-București; - Școala de Subofițeri de Transmisiuni București; - Regimentul 1 Transmisiuni-București; - Regimentul 2 Transmisiuni-Iași; - Regimentul 3 Transmisiuni-Deva; - Regimentul 4 Transmisiuni-Alexandria; - Batalionul de Transmisiuni Moto-Odobesti; - Batalionul 2 Transmisiuni Munte-Brașov.

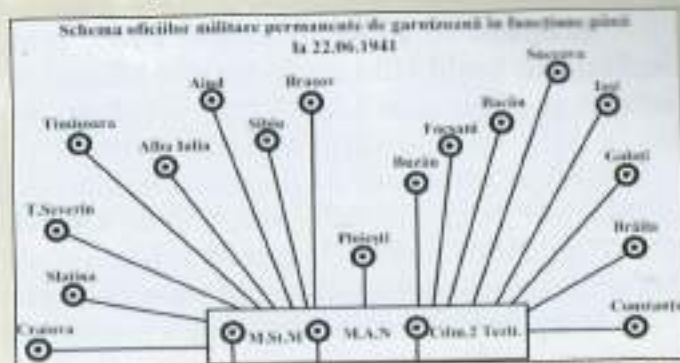
La **15 iulie 1946** se desființează Direcția Transmisiunilor și se înființează Brigada de Transmisiuni (Ordinul Marelui Stat Major, Secția I nr. 51900 din 08.07.1946) „direct subordonată Inspectoratului General al Geniului și are în subordine directă cele trei Regimente de Transmisiuni rămase în ființă (Regimentele 1, 2 și 3 Transmisiuni)”.

Prin Ordinul Marelui Stat Major nr. 700378 din 27.07.1946, Secția a 3-a din Marele Stat Major preia de la Șeful Direcției Transmisiunilor unele atribuții care nu mai puteau fi îndeplinite de nou înființata Brigadă de Transmisiuni, printre care: - studiile în legătură cu întrebuințarea unităților de transmisiuni pentru satisfacerea nevoilor de legătură ale armatei;

La data de **15 februarie 1949**, Comandamentul Transmisiunilor Armatei a prezentat propuneri pentru atribuțiile ce reveneau transmisiunilor armatei, a semnalat dificultățile în privința încadrării comandamentului cu personal întrucât, la acea dată, nu existau decât 3 ofițeri și 2 subofițeri.

La **1 februarie 1950**, Comandamentul Transmisiunilor Armatei avea în subordine: - Centrul Instrucție Transmisiuni; - Școala Ofițeri Transmisiuni; - Școala Ofițeri Tehnici Transmisiuni; - Atelierul de Reparat Materiale Transmisiuni; - Batalionul 53 Transmisiuni; - Regimentul 3 Radio; - Regimentul 4 Transmisiuni; - Depozitul Central Materiale de Transmisiuni.

În anul **1957** Academia Militară ia în subordine Academia Militară Politică și își

Schema oficiilor militare permanente de garnizoană în funcție până la 22.06.1941

Elevi de la Școala de Ofițeri de Transmisiuni, promoția 1942, participând la o aplicație

Regimentul 3 Transmisiuni în manevră

schimbă denumirea în Academia Militară Generală (AMG). În cadrul Facultății de arme din AMG a funcționat și catedra de transmisiuni care a pregătit grupe de ofițeri de transmisiuni.

Academia Militară Generală se contopește în **1959** cu Academia Tehnică Militară având 5 facultăți: Facultatea de arme întrunite și tancuri; Facultatea de arme (cu catedrele: artilerie terestră, artilerie antiaeriană, chimie, geniu, transmisiuni, aviație, marină); Facultatea Politică Militară, Facultatea de Servicii și Facultatea Militară Tehnică (cu secțiile: armament, tancuri – auto, electronică, aviație și marină, geniu, geodezie, chimie).

Începând cu **15 septembrie 1987**, prin desființarea Școlii Militare de Maiștri Militari și Subofițeri „Gheorghe Lazăr” care pregătea, pe lângă alte specialități, maiștri militari și subofițeri de transmisiuni și maiștri militari de tehnică de calcul, Școala Militară de Ofițeri Activi de Transmisiuni a primit misiunea să formeze și aceste cadre militare de transmisiuni.

Începutul celei de-a treia etape îl constituie aprobarea, în anul **1993**, a concepției de organizare și funcționare a noului sistem de transmisiuni al armatei (S.T.A.R.), bazat pe principii moderne, de structurare și operare, dintre care cel al prelucrării digitale a semnalelor și al automatizării sunt definitorii.

Ca urmare a hotărârilor C.S.A.Ț. și a deciziilor luate de conducerea M.Ap.N. în cursul anului **1994**, se organizează o licitație internațională pentru realizarea Rețelei de Transmisiuni Permanente (RTP), ca parte principală a STAR.

La data de **30.04.1997**, pentru prima dată în Armata României, se constituie Direcția Comunicații și Informatică (J.6) din Statul Major General, pentru a răspunde nevoilor de compatibilitate organizatorică cu principalele armate din statele membre NATO.

Pas cu pas, în mai multe faze, în funcție de finanțarea posibilă, în perioada **1997-2008** s-a dezvoltat Rețeaua de Transmisiuni Permanentă (conform hărții), rezultând acoperirea cu comunicații digitale de voce, date și videoconferință a celei mai mari părți din teritoriul național și asigurarea resurselor pentru majoritatea comandamentelor, statelor majore, marilor unități și unităților din compunerea actuală de pace a Armatei României.

Ca urmare a integrării depline în NATO în anul 2004, Armata României și-a însușit modul de organizare, metodologiile de dezvoltare și terminologia utilizate în alianță, în sensul asamblării din componentele tehnice existente sau aflate în dezvoltare a Rețelei Militare Naționale de Comunicații (R.M.N.C.), cu următoarea compunere:

Rețeaua de Transmisiuni Permanentă (R.T.P.; 1997-2018) – asigură infrastructura de bază (staționară) pentru comunicații multicanal (842.408.000 lei- Selex Communications Sp.A. - furnizor extern, Marctel SIT SRL și Elettra Communications – furnizori interni);

Rețeaua de Comunicații de Sprijin de Campanie (R.C.S.C.; 1997-2010) – asigură

Cursanți la Centrul de instruire a operatorilor R.T.P.

Pilon pentru antene din infrastructura RTP/RMNC

infrastructura (mobilă) pentru comunicații multicanal (realizată în cadrul RTP)

Rețeaua Radio cu Servicii Integrate (R.R.S.I.; 2001-2012) – asigură infrastructura de bază pentru comunicații monocanal (45.000.000 lei – Harris RF Communications SUA și Interactive Systems and Business Consulting România);

Sistemul Criptat de Videoconferință (V.T.C.; 2003-2009) – asigură servicii de videoteleconferință criptate (23.977.000 lei – Kongsberg, Norvegia);

Sistemul de comunicații prin satelit (S.C.S.; 2004-2012) – asigură suportul de comunicații în locații greu accesibile, izolate sau îndepărtate (23.500.000 lei – Selex, Italia și RARTEL, România);

Sistemul de comunicații și informatică desfășurabil (S.C.I.D.; 2004-2009) – asigură servicii pentru forțele dislocabile în teatrele de operații, precum și conectarea acestora la Sistemul NATO General de Comunicații (NGCS) prin intermediul PoP

NGCS România (12.000.000 lei – Marctel SIT SRL integrator cu echipamente ale Selex Communications și RARTEL);

Sisteme de comunicații mobile Tetra Dimetra (2007-2014) – asigură comunicațiile mobile pentru structurile centrale ale M.Ap.N. și S.M.G., categoriile de forțe ale armatei și comandamentele operaționale și de armă (62.826.100 lei – MOTOROLA, Israel și C.S.R. - S.C. Centrul pentru Servicii de Radio-comunicații S.R.L., România). De menționat că, din cele 12 sisteme tehnice moderne din compunerea R.M.N.C., 11 au intrat în funcțiune în intervalul 2001-2008 inclusiv.

La **1 mai 2006**, prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.S. 28 din 20.02.2006 se schimbă denumirea Comandamentului Transmisiunilor în Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii, denumire sub care funcționează și în prezent.

Prin Ordinul ministrului apărării nr. M.S. 17 din **25.02.2008**, Centrul de pregătire pentru comunicații și informatică Sibiu și Batalionul instrucție transmisiuni Craiova au trecut din subordinea Școlii de Aplicație Unități Sprijin de Luptă a Statului Major al Forțelor Terestre în subordinea Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, în perioada **01.05-30.06.2008**.

În perioada **01.07-31.08.2008**, acestea au fost operaționalizate de către Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii și transformate în Centrul de instruire pentru comunicații și informatică „Decebal” – Sibiu, având în subordine Batalionul instrucție comunicații și informatică „Frații Buzzești” – Craiova, începând cu data de **01.09.2008**.

Pe baza aprobării ministrului apărării pe raportul nr. H. 2257 din **19.06.2007**, comandamentului i-a fost conferit Steag de identificare, iar prin Decretul Președintelui României nr. 526 din 03.06.2011, Comandamentului comunicațiilor și informaticii i-a fost acordat Drapelul de Luptă, în cadrul manifestărilor dedicate „Zilei Transmisioniștilor Militari”, la **14 iulie 2011**.

Prin Hotărârea Parlamentului României nr. 28 din 07.06.2010 și Dispoziția șefului Statului Major General nr. G.S. 1011 din 09.07.2010, începând cu data de **01.08.2011** s-a înființat Modulul de comunicații și informatică dislocabil D.C.M. „E”/Batalionul 2 Transmisiuni NATO din structura de forțe dislocabile a NCSA Europa.

Prima participare a delegației române a Exercițiului multinațional „Combined Endeavor” - 1995

Configurarea echipamentelor

Cătălin Crețu, clasa a XI-a B

Batalionul

Instrucție Comunicații și Informatică „Frații Buzzești”

- 1 iunie 1980 -

La data de 01.06.1980 a luat ființă Regimentul 46 Transmisiuni în baza Ordinului General al ministrului apărării naționale nr. 008 din 02.04.1980, dislocat la garnizoana Craiova, având indicativul numeric U.M. 01662 și misiunea de a asigura nevoile de legătură ale comandamentului Armatei 3. Un an mai târziu, Regimentului 46 Transmisiuni i-a fost înmănat Drapelul de luptă prin Decretul prezidențial nr. 132, în baza Ordinului ministrului apărării naționale consemnat în Ordinul General nr. 10 din 21.07.1981.

La 14.07.1995, Regimentul 46 Transmisiuni primește un nou Drapel de luptă și i se atribuie denumirea onorifică „Frații Buzzești”. La 1 iunie 2001, se înființează Baza 14 Instrucție Transmisiuni prin transformarea Regimentului 46 Transmisiuni, subordonată Școlii de Aplicație pentru Transmisiuni Informatică și Război Electronic a Comandamentului Transmisiunilor, în baza Ordinului ministrului apărării naționale nr. M.S. 34 din 29.03.2001. Începând cu această dată, unitatea instruieste în sistem centralizat militarii în termen și militarii cu termen redus transmisioniști din Armata României.

Prin Decretul nr. 372/05.05.2005, unității i s-a conferit Ordinul național „Virtutea Militară” în grad de Cavaler, la data de 05.05.2005. Trei luni mai târziu, la 1 august 2005, Baza 14 Instrucție Transmisiuni se transformă în Batalionul Instrucție Transmisiuni, subordonat Centrului de Pregătire pentru Comunicații și Informatică a Școlii de Aplicație pentru Unități Sprijin de Luptă a Statului Major al Forțelor Terestre, în baza Ordinului B5/S/1187/2005.

Ministrul apărării naționale a aprobat, cu nr. DR 1210, ca unității să i se atribuie denumirea onorifică „Frații Buzzești”, la data de 29.03.2006. În același timp, Batalionul Instrucție Transmisiuni devenind continuatorul tradițiilor de luptă ale Regimentului 46 Transmisiuni și Bazei 14 Instrucție Transmisiuni.

Doi ani mai târziu, la 1 iulie 2008 Batalionul Instrucție Transmisiuni „Frații Buzzești” trece în subordinea Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, prin Centrul de Pregătire pentru Comunicații și Informatică „Decebal”.

Două săptămâni mai târziu, Conform Ordinului șefului S.M.G. nr. 1/11.07.2008, Drapelul de luptă al unității a fost decorat cu Emblema de Onoare a Comunicațiilor și Informaticii.

La 1 septembrie 2008, Batalionul Instrucție Transmisiuni „Frații Buzești” se transformă în Batalionul Instrucție Comunicații și Informatică „Frații Buzești”, structură subordonată Centrului de Instruire pentru Comunicații și Informatică al Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii, în baza Ordinului G2/S/1302/31.08.2008.

La 01.06.2010, Conform Ordinului ministrului apărării naționale nr. MP 2/20.04.2010, Drapelul de luptă al unității a fost decorat cu Emblema de Onoare a Armatei României.

În conformitate cu Ordinul ministrului apărării nr. M.S. 53 din 21.04.2016, începând cu data de 15 aprilie 2016, Batalionul Instrucție Comunicații și Informatică „Frații Buzești” se transformă în Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”, act ce certifică reînființarea prestigioasei instituții de învățământ din Craiova.

Cătălin Crețu, clasa a XI-a B

1942-2022: 80 de ani de existență

Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii

Înființarea Comandamentului Transmisiunilor la 1 iulie 1942, prin Decretul nr. 3818/1942 și Ordinul Marelui Stat Major nr. 85959/1942, reprezintă un moment istoric decisiv, cu profunde semnificații și consecințe ulterioare în evoluția armei transmisiuni. Construirea unei structuri de tip comandament de armă la nivel operativ, care să îndeplinească rolul de organ central de concepție, conducere și coordonare pe linie de specialitate a tuturor transmisiunilor armatei române se impunea, desigur, cu mult înainte. De la înființarea primei subunități de transmisiuni, secția de telegrafie militară, trecuseră deja șapte decenii în care transmisiunile au făcut progrese remarcabile, s-au impus atât ca specializare distinctă cât și ca gen de armă cu specific propriu, cu misiuni complexe și distincte de cele ale genului, cu tendințe de evoluție rapide, în pas cu cele mai noi cuceriri în domeniile de vârf ale științelor tehnice fundamentale și tehnologiilor moderne.

Participarea subunităților de transmisiuni la Războiul de Independență, la campaniile din Primul Război Mondial și nevoia tot mai mare de realizare a unui sistem de legături între diferitele eșaloane ierarhice angajate în campanie prin care să se exercite conducerea acțiunilor militare la nivel strategic, operativ și tactic au impus luarea unor măsuri de îmbunătățire a situației existente. A crescut permanent numărul subunităților de transmisiuni, s-au constituit structuri de nivel companie și batalion, iar în deceniile al doilea și al treilea ale secolului XX, de nivel regiment și brigadă. Aceste structuri s-au specializat treptat (telefon, telegraf, curieri, columbofilie) și au fost dotate cu mijloace și materiale tehnice necesare îndeplinirii unei palete cât mai vaste de misiuni.

Mai ales în perioada interbelică, au apărut regulamente și instrucțiuni de specialitate, studii, concepții și teorii, lucrări de specialitate, cursuri de pregătire a personalului pe specialități și arme diferite. Înzestrarea cu tehnică și echipamente de transmisiuni s-a făcut atât în funcție de posibilități, cât și în raport cu apariția unor noi mijloace de transmisiuni pe plan european și mondial.

Dacă apariția și evoluția transmisiunilor în armata română au fost sincrone cu procese similare din majoritatea armatelor europene, clarificările doctrinare și măsurile organizatorice de separare definitivă de arma geniu s-au făcut cu un decalaj de două, chiar trei decenii. În aproape toate statele europene, acest proces a început imediat după Primul Război Mondial și era deja finalizat la intrarea în cel de-al Doilea Război Mondial, în timp ce la noi s-a declanșat mai întâi în plan teoretic în perioada interbelică, a continuat cu măsuri parțiale în plan structural-funcțional, inclusiv pe timpul războiului și avea să se finalizeze la 1 februarie 1949 prin înființarea Comandamentului Transmisiunilor Armatei, măsură ce a consfințit separarea definitivă a transmisiunilor de arma geniu.

Un alt moment semnificativ deosebit de important în acest proces istoric evolutiv al armei transmisiuni l-a constituit înființarea Brigăzii de Transmisiuni, la 1 aprilie 1932, prin Înaltul Decret Regal nr. 497/1932, care avea în subordine Regimentul 1 Transmisiuni – București și Regimentele 2 și 3 Transmisiuni nou înființate, dislocate la Câmpina și Brașov.

Cel de-al treilea moment istoric cu caracter decisiv l-a constituit înființarea, la 1 iulie 1942, prin Ordinul Marelui Stat Major nr. 85959/1942 și Decretul 3818/1942, a Comandamentului Transmisiunilor, prin

transformarea Brigăzii de Transmisiuni, desființată la aceeași dată, și adoptarea unor măsuri parțiale și succesive în prima parte a anului 1942.

Analizând retrospectiv, măsurile adoptate în perioada interbelică, raportate la nevoile reale ale armatei, nu au rezolvat nici pe departe completarea deficitelor și a stocurilor de mobilizare, dar au dus la realizarea unor modificări structurale, creșterea numărului unităților de transmisiuni, precum și la cea mai bună dotare a acestora cu echipamente și materiale din ce în ce mai moderne. În aceeași perioadă, dezvoltarea aviației și marinei, cu problemele lor specifice, făceau tot mai necesară existența, pentru asigurarea nevoilor proprii de conducere, a unor unități de transmisiuni speciale, dotate cu o anumită tehnică și cu o pregătire diferită față de trupele de uscat.

Măsuri privind îmbunătățirea structurii organizatorice a transmisiunilor, definirea misiunilor specifice și înzestrarea acestora au continuat să se ia și până la intrarea armatei în stare de război, ele fiind în mod evident influențate de prezența, din octombrie 1940, în România a Misiunii Militare Germane. Sarcinile de mobilizare erau extrem de mari, uneori imposibil de realizat. La război, regimentele și batalioanele independente de transmisiuni mobilizau, pregăteau și puneau la dispoziția armatelor și diviziilor unități de nivel batalion și companie, iar pentru misiuni specifice – unități speciale. Echiparea teritoriului cu o infrastructură de telecomunicații era necorespunzătoare și nefinalizată la începerea războiului, în raport cu Memorandumul din 2 februarie 1941, care prevedea construcția a peste cinci mii de km de circuit de interes militar. Unitățile de transmisiuni au fost, astfel, surprinse de declanșarea războiului la 22 iunie 1941, cu organizarea și efectivele din planurile de mobilizare 1939/1940. Înzestrarea trupelor de transmisiuni astfel mobilizate era cu totul deficitară și în niciun caz nu putea susține

nevoile de conducere într-o campanie de durată, pe fronturi largi.

În scopul realizării unui organ de coordonare și conducere a transmisiunilor tuturor forțelor armatei, care să centralizeze și să propună soluții pentru toate problemele de transmisiuni ale Armatei de Uscat, Aer și Marină, în toate domeniile, Marele Stat Major comunică Subsecretariatului de Stat al Armatei de Uscat – Direcția Superioară și Comandamentul Geniu, în 1942, aprobarea constituirii „Comisiei Transmisiunilor”. Marele Stat Major comunică, în iunie 1942, aprobarea de înființare a Comandamentului Transmisiunilor, Centrului de Instrucție al Transmisiunilor (cu Școala de Subofițeri de Transmisiuni) și a Școlii de Ofițeri de Transmisiuni. Astfel, prin Decretul nr. 3818 din 31.12.1942, se consfințește data de 1 iulie 1942 ca dată de înființare a Comandamentului Transmisiunilor. Acest comandament trebuia să țină legătura cu marile unități române care luptau la est de Bug și să înlesnească legăturile și transmisiunile între Marele Stat Major și marile unități aflate pe frontul de est. Intervenția era una extrem de necesară întrucât multe mari unități române, introduse rapid pe front în subordinea unor comandamente germane, erau frecvent trecute de la o grupare germană la alta și cu mari greutate li se completau munițiile și subzistențele. Rețeaua de radio a fost și ea dezvoltată, cu numeroase reguli de exploatare, cu semnale de recunoaștere schimbate periodic, la intervale întâmplătoare și cu lungi perioade de interdicție, stațiile rămânând doar pe recepție. Cu o treime din echipamentele germane promise, sistemul de transmisiuni se considera realizat la 28 septembrie 1942, urmând să fie dezvoltat și extins. Colaborarea româno-germană în acest domeniu s-a dovedit indispensabilă.

Prin Decizia ministerială nr. 2067 din 30.07.1943, Comandamentul Transmisiunilor trece, din punct de vedere operativ (organizare, mobilizare, instrucție), în subordinea directă a

Marelui Stat Major. În noiembrie 1943, Marele Stat Major echivalează Comandamentul Transmisiunilor cu un comandament de brigadă.

În anul 1944, Marele Stat Major român, prin Comandamentul Transmisiunilor, avea realizat un sistem de transmisiuni suficient pentru asigurarea legăturilor operative cu forțele din interior și cu cele de pe frontul din Moldova. Ca urmare a distrugerilor provocate de bombardamentele germane asupra Palatului CFR, Gării de Nord și Palatului Telefoanelor din Calea Victoriei, începând cu dimineața zilei de 24 august 1944, oficiul telegrafic al Marelui Stat Major a funcționat o vreme din subsolul localului acestuia din urmă, până la refacerea completă a circuitelor fizice.

Pe lângă îndeplinirea misiunilor specifice ce le reveneau, unitățile și subunitățile de transmisiuni au participat cu forțele disponibile la apărarea localităților, căilor de comunicații, punctelor obligate de trecere, a obiectivelor militare izolate, dând o ripostă cuvenită acțiunii trupelor germane, până la eliberarea Capitalei și întregului teritoriu din sudul țării. Comandamentul Transmisiunilor a fost profund implicat în desfășurarea evenimentelor militare, revenindu-i misiunea de a gestiona o veritabilă situație de criză în care s-au găsit comunicațiile teritoriale, dar și cele militare. Fondurile de arhivă conțin mii de pagini în care sunt prezentate situațiile extrem de dificile în care unitățile de transmisiuni au fost nevoite să acționeze pentru a asigura un minim de legături necesare armatei noastre pe timpul deplasării în vest, pentru realizarea dispozitivului de luptă în Transilvania, alături de noul aliat, armata sovietică. Retragera trupelor germane de pe teritoriul național și „înaintarea triumfală” a armatei sovietice spre București s-au făcut într-un interval de timp relativ scurt, ceea ce nu a permis autorităților miliare să evalueze și să repună în funcțiune sistemul de telecomunicații teritorial, puternic afectat.

În urma discuțiilor cu reprezentanții sovietici, aceștia au solicitat să cunoască dispozitivul operativ al Armatei Române pentru a putea rezerva un număr minim de circuite și au interzis comunicările radio cifrate. Începând cu sfârșitul lunii octombrie 1944, după eliberarea teritoriului național, relațiile de colaborare pe linie de transmisiuni și telecomunicații au intrat oarecum în „normalitate” în sensul că, deși sub un control total, s-au respectat regulile și normele stabilite de „protocol”. Până la sfârșitul războiului, contribuția României în mijloace de telecomunicații a fost substanțială și totală față de solicitările aliaților, a permis acestora exploatarea imediată a rețelilor telefonice și telegrafice, câștigându-se astfel timp pentru realizarea deplasărilor și dislocărilor pe teritoriu, a făcut posibilă întrebuințarea propriilor unități de transmisiuni pentru alte misiuni, realizând totodată și o importantă economie de materiale și mijloace de transmisiuni. Încheierea Campaniei de Vest a surprins trupele române pe direcția generală de acțiune Praga, dar misiunea unităților și subunităților de transmisiuni nu se va încheia aici, pentru că în spatele frontului s-au menținut în funcțiune mijloace strict necesare asigurării legăturii cu țara.

Prin Instrucțiunile Speciale ale Marelui Stat Major nr. 56500, din 24.07.1945, se desființează Comandamentul Transmisiunilor și se înființează Direcția Transmisiunilor, în cadrul Inspectoratului Geniului.

Începând cu 1 februarie 1949, Brigada de Transmisiuni se transformă în Comandamentul Transmisiunilor Armatei, aceasta având numeroase atribuții precum conducerea instrucției și învățământului de transmisiuni în toate unitățile Armatei de Uscat și executarea înzestrării cu materiale de transmisiuni a tuturor unităților armatei. Se poate aprecia că Ordinul Marelui Stat Major nr. 45107 din 02.02.1949 consfințește separarea definitivă a transmisiunilor de arma

geniu, ca armă independentă, cu un comandament separat, cu structuri și efective proprii, cu atribuții și responsabilități distincte.

În 1951, Comandamentul Transmisiunilor Armatei își schimbă denumirea în Comandamentul Trupelor de Transmisiuni. În perioada care a urmat, comandamentul și-a păstrat denumirea, în schimb au survenit modificări în structura organelor de conducere a transmisiunilor și trupelor de transmisiuni, aceasta dezvoltându-se și diversificându-se pe unități și subunități specializate. Pregătirea de luptă și de specialitate s-a modernizat și a răspuns noilor exigențe impuse de înzestrarea cu tehnică și aparatură importate din Uniunea Sovietică. Un accent important s-a pus pe pregătirea și perfecționarea cunoștințelor cadrelor militare, de comandă și ingineri, în școlile militare, centrele de instrucție și Academia Militară.

După crearea Comandamentului Trupelor de Transmisiuni și până la începutul anilor 1970-1972, a urmat o anumită stabilitate din punctul de vedere al structurilor transmisiunilor. Această perioadă este caracterizată de preluarea doctrinelor, concepțiilor, regulamentelor și instrucțiunilor de specialitate, deci și a principiilor și normelor de instruire de la armata sovietică, iar ca dotare, de folosirea materialelor și mijloacelor de transmisiuni existente în dotare pe timpul războiului. A urmat o dotare masivă și etapizată cu tehnică de fabricație sovietică. După anii 1946-1968 se creează capacități proprii de cercetare-experimentare, de producție-fabricație. În aproximativ 20 de ani, aproape toată tehnica de transmisiuni la nivel tactic, operativ și strategic a ajuns să fie asigurată din producția internă. O dezvoltare fără precedent a cunoscut producția de machete și simulatoare, destinate învățământului și instrucției. Se dezvoltă specialități militare noi, care vor deveni genuri de armă distincte: informatica și războiul electronic.

În timpul evenimentelor din decembrie 1989, trupele de transmisiuni și-au îndeplinit misiunea de bază și au asigurat legăturile pentru conducerea armatei în întreg teritoriul.

Prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. O.G.19 din 21.07.1993, începând cu data de 30 octombrie 1993, se constituie Comandamentul Transmisiunilor, Informaticii și Electronicii. La 1 mai 2006, se schimbă denumirea acestuia în Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii, denumire sub care funcționează și în prezent.

Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii este subordonat Statului Major General și are misiunea de a realiza, exploata și asigura mentenanța sistemului de comunicații și informatică la nivel strategic necesar conducerii, cooperării și înștiințării forțelor pe timp de pace, în situații de criză și la război. În perioada următoare, Comandamentul Comunicațiilor și Informaticii va parcurge etapele stabilite pentru transformarea și modernizarea armatei, în cadrul cărora îi revin sarcini de mare importanță în domeniul său de responsabilitate. Scopul fundamental al transformării – definit în Strategia de transformare a Armatei României – îl constituie realizarea noilor capacități prin care se va răspunde provocărilor actuale, ce vor asigura îndeplinirea cerințelor specifice constituționale și cele ale angajamentelor asumate de țara noastră față de NATO și UE. Sistemul va facilita realizarea unei infrastructuri de rețea și informaționale care să asigure o nouă abordare a managementului informațiilor, pornind de la o arhitectură globală, orientată pe servicii performante, complete și în toate domeniile de utilizare.

Mesajele studenților la Academia Tehnică Militară „Ferdinand I”, Facultatea de Comunicații și Sisteme Electronice pentru Apărare și Securitate

Bejan Albertina-Crina, anul IV

Anii trec, simt cum zboară ca vântul, dar amintirile și clipele trăite în liceul militar sunt de neuitat. Ele sunt vii și dăinuie în întreaga mea ființă zilnic, deoarece au avut un impact major în dezvoltarea mea atât ca militar, cât și ca om, sădind în mine încrederea de a accepta provocări noi pe care să le înfrunt.

Perioada adolescenței și cea a liceului reprezintă primul pas în căutarea pasiunilor și a drumului pe care îl construim pentru viitorul nostru.

Liceul militar este cea mai frumoasă perioadă din viața mea, deoarece înseamnă pentru mine familie, perseverență, ambiție, curaj și dedicare. O instituție prestigioasă în care ești susținut pentru a-ți depăși limitele, pentru a încerca orice ți se pare imposibil și pentru a deveni cea mai bună versiune a ta.

Parcursul anilor de liceu militar nu reprezintă doar încadrarea într-un program fix sau respectarea și îndeplinirea unor ordine, înseamnă familie. O familie numeroasă care îți umple golul dorului de casă și de părinți.

Alături de familia formată din cei mai dragi panduri am luat parte la multe activități extrașcolare în care am descoperit micile taine ale comunicațiilor, și datorită faptului că liceul este sub conducerea și sprijinul armeei Comunice. A fost un dar pentru panduri, deoarece împreună cu celelalte unități din țară au desfășurat activități care ne-au stârnit interesul pentru acest domeniu complex.

Acum sunt mândră cu faptul că voi fi viitoare absolventă a Academiei Tehnice Militare „Ferdinand I”, la specializarea Comunice pentru apărare și securitate.

Transmisiunile sunt un domeniu vast, plin de provocări, deoarece tehnologiile evoluează pe zi ce trece și, ca viitor inginer, trebuie să fii pregătit să le înfrunți și să aduci un plus acestei arme. Studiile universitare sunt o continuitate a studiilor liceale, o cărămidă pusă peste fundație și gata să devină un zid pregătit pentru orice furtună și război. Așa devenim și noi, oameni de bază pentru viitoarea carieră, profesioniști și plini de idei pentru a revoluționa tot ce este

cunoscut. Comunicele au fost și vor fi mereu esențiale în orice domeniu și oriunde ne deplasăm. Comunicele sunt baza și primele puse în funcțiune pe câmpul de luptă, în timpul unui exercițiu, în deplasarea autovehiculelor, între diferite zone în care se află puncte de comandă și chiar între instituții. Pentru ca totul să funcționeze avem nevoie de transmisia informației pe diferite căi și cu ajutorul echipamentelor din dotare. Ele sunt necesare pentru păstrarea păcii, a continuității, pentru salvarea cetățenilor în cazuri de urgență, pentru un mediu sigur la locul de muncă și pentru toți oamenii care actual sunt absorbiți de tehnologie.

Comunicele reprezintă transmisia de date într-un timp cât mai scurt, real și în siguranță. Acestea sunt nucleul unei relații eficiente și de lungă durată pentru o funcționare optimă.

Filip Angelo-Gabriel, anul IV

În opinia mea, perioada liceului poate fi o perioadă foarte importantă în viața unei persoane, unde aceasta începe să-și descopere identitatea și să-și exploreze interesele și pasiunile. Pentru mulți elevi, liceul poate fi o experiență memorabilă și plină de provocări, atât academice, cât și sociale. O astfel de instituție poate oferi elevilor o experiență unică, care poate fi utilă în dezvoltarea lor ca persoane și în cariera lor ulterioară.

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova este instituția de învățământ de prestigiu care m-a format și educat. Acest colegiu militar nu te pregătește numai pentru cariera militară, ci și pentru viață. Aici am întâlnit oameni deosebiți, minunați și frumoși, de la care am avut de învățat, în primul rând, cum să fim o familie, iar acest lucru, din punctul meu de vedere, contează cel mai mult.

Mi-am ales domeniul comunicațiilor și tehnologiei informațiilor, deoarece este un domeniu inovativ, care oferă numeroase oportunități și avantaje. Ca oportunități importante oferite de acest domeniu am menționa diversitatea și flexibilitatea carierei

care presupun o gamă largă de opțiuni, care pot fi adaptate la diverse interese și talente, de exemplu de la dezvoltatori software și ingineri de rețea, la specialiști în securitatea informațiilor și designeri web, dar și oportunități de creștere și avansare, datorită ritmului rapid de dezvoltare a tehnologiei și a cererii crescute de soluții și servicii în domeniul comunicațiilor și tehnologiei informației.

Academia Tehnică Militară „Ferdinand I” din București este academia pe care am visat încă din liceu să o urmez și visul a devenit realitate. Alegerea s-a datorat și faptului că liceul militar de la Craiova e „patronat” de Comunicații, dar și oportunităților de carieră pe care mi le oferea.

Comunicațiile în armată joacă un rol vital, deoarece sunt necesare pentru coordonarea operațiunilor militare și pentru asigurarea securității trupelor în timpul conflictelor. Prin intermediul comunicațiilor, armata poate primi informații cruciale despre situația de pe teren, poate coordona trupele, poate lua decizii rapide și poate transmite ordine de la comandă la trupele de pe teren. Pe lângă conflictul militar, comunicațiile sunt, de asemenea, importante în situațiile de urgență, cum ar fi dezastrele naturale sau atacurile teroriste. În astfel de situații, armata poate fi implicată în operațiuni de salvare și ajutorare a victimelor.

Hondor Alexandra-Mihaela, anul IV

Povestea mea a început în septembrie 2016, când am ajuns la Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova. Se spune că anii de liceu reprezintă cea mai frumoasă perioadă din viața de adolescent și așa a și fost. După ce am depășit teama unui nou început, după ce m-am obișnuit cu dorul de casă, totul a devenit mai ușor. Programul era încărcat, într-adevăr, dar tocmai acest lucru face viața din liceul militar mai aparte, faptul că sunt activități continuu și acest lucru te învață să fii responsabil, dar și organizat. Nu a fost totul „roz”, iar liceul militar nu e un lucru pe care oricine îl poate face, începând de la învățământ, continuând cu programul bine pus la punct și plusând cu pregătirea militară și inițierea pentru viața de ofițer.

Pentru mine, liceul militar nu a reprezentat „pușcărie”. Mi-a fost casă timp de trei ani și a devenit locul unde am creat cele mai frumoase povești, dar și locul care mi-a oferit cele mai de preț amintiri. Pe lângă amintiri, liceul militar mi-a oferit prieteni adevărați alături de care am trăit momente extraordinare. Sunt mândră că am absolvit Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu”.

Acum, când sunt pe punctul de a termina o nouă etapă la Academia Tehnică Militară „Ferdinand I” din București, mă gândesc la deciziile pe care le-am luat cu privire la formarea mea profesională și personală și realizez că un aspect care a stat la baza alegerii mele în legătură cu academia pe care voiam să o urmez este și liceul militar. Datorită specificului de transmisiuni și activităților pe care le-am avut de-a lungul anilor de liceu, cooperând cu diverse unități militare cu specific, am ales specializarea *Comunicații pentru Apărare și Securitate* în cadrul academiei. La momentul în care am avut de făcut această alegere, nu am realizat importanța și nici dificultatea comunicațiilor în domeniul militar și nu numai. Pe parcursul acestor ani, mi-am dat seama de complexitatea pe care o are această temă și am învățat, pe lângă noțiunile specifice, cât de mult evoluează tehnologiile (de la telefonul de campanie, la stațiile radio sau comunicații satelitare) în domeniul militar și modul în care noi ne putem adapta la această evoluție prin îmbunătățirea echipamentelor pentru a realiza sisteme de comunicații care să funcționeze și în cele mai precare condiții. Comunicațiile reprezintă un domeniu amplu în inginerie și o parte esențială în domeniul militar, mai ales în timpul desfășurării unor misiuni când comunicațiile dintre comandant și structurile subordonate sunt vitale. Printre avantajele alegerii acestei specializări se numără accesul la informații de actualitate și oportunitatea de a studia cele mai noi tehnologii care sunt compatibile și în domeniul militar, și în cel civil.

Consider că alegerile pe care le-am făcut odată cu începerea carierei militare în cadrul liceului și continuând cu pași mici spre cariera de ofițer inginer au fost potrivite și îmi oferă oportunitatea de a învăța și dezvolta continuu din punct de vedere profesional datorită evoluției și dezvoltării acestui domeniu.

Cojocaru Dayana-Georgiana, anul III

Alegerea de a candida pentru Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova a fost una dintre cele mai bune alegeri pe care le-am luat până acum.

Pentru mine, liceul a fost a doua familie încă de la vârsta de 15 ani. Acolo mi-am definit atitudinea și mi-am schimbat viziunea asupra vieții. Am învățat să fiu mai optimistă, mai solidară și să-mi gestionez timpul într-un mod benefic. Datorită cadrelor didactice și militare, am reușit să îmi construiesc o bază solidă pe care să îmi clădesc o carieră de succes.

Am legat prietenii sincere, de lungă durată, și pot spune că de fiecare dată când avem nevoie de ceva, nu ezităm să ne ajutăm.

Sunt mândră că sunt absolventa acestui colegiu și mă bucur de fiecare reușită a colegilor mai mici. În prezent, sunt studentă la Academia Tehnică Militară „Ferdinand I” din București, la facultatea de Comunicații și Sisteme Electronice pentru Apărare și Securitate.

Mi-am dorit să studiez aici încă din clasa a X-a. La o oră de pregătire militară, am aflat că liceul era subordonat Comandamentului Comunicațiilor și Informaticii. Am început să caut mai multe informații despre comunicații și am descoperit o mulțime de lucruri interesante.

Comunicațiile reprezintă un domeniu vast, fără de care nu am putea să ne mai descurcăm în viața de zi cu zi. La această facultate, am studiat diferite ramuri ale comunicațiilor precum: electronică, radio, televiziune, telefonie, criptografie, programare.

Atât în viața civilă, cât și în cea militară, avem nevoie de dispozitive care să ne asigure comunicarea și integritatea acesteia.

O carieră în acest domeniu oferă o multitudine de oportunități, întrucât fiecare ramură a comunicațiilor stă la baza dezvoltării tehnologiei și ne asigură servicii extrem de utile în viața cotidiană.

Ungureanu Ștefan, anul II

Salutare! Mă numesc Ștefan Ungureanu, sunt absolvent al Colegiului Militar de la Craiova.

În prezent sunt student al Academiei Tehnice Militare „FERDINAND I”, la Facultatea de Comunicații și Sisteme Electronice pentru

Apărare și Securitate, specializarea Comunicații pentru Apărare și Securitate.

Am ales acest domeniu fără o documentare foarte zdravănă, pur și simplu am simțit complexitatea din numele specializării. Ajuns în anul II, simt că am făcut o alegere cât se poate de bună, pentru că nu e vorba doar de tehnologie, ci e vorba și despre oameni, conexiunile dintre ei. Această specializare îmbină atât de multe domenii și posibile arii de cercetare, încât poate fi considerată cea mai complexă specializare pe care o poate urma un inginer. Astfel, aceste aspecte constituie o gamă foarte largă de oportunități de dezvoltare în viitoarea carieră de ofițer inginer.

Pe perioada liceului am făcut parte din echipa de robotică a Colegiului, iar experiența pe care am acumulat-o în cadrul competiției este în continuare utilă în înțelegerea câtorva materii pe care le studiez acum. În plus, participarea la concursurile de fizică și matematică pentru care trebuia să parcurg unele informații ce nu se regăsesc în curricula obligatorie pentru bac constituie un fundament pentru formarea mea tehnico-inginerească.

Observ în continuare pe pagina colegiului multe activități și oportunități de dezvoltare atât pe partea inginerească, prin clubul de robotică, clubul de inteligență artificială, concursurile și olimpiadele școlare din domeniul științelor exacte, cât și pe parte socio-culturală, prin dans, teatru, oratorie. Toate aceste oportunități sunt posibile datorită corpului didactic și militar care respectă viziunea colegiului și sprijină dezvoltarea tinerilor militari.

Trebuie doar să aveți curajul de a vă urma pasiunile și restul va fi poezie.

Niță Cristina, anul I

În postura de proaspătă absolventă a Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova, „patronat” de Comunicații, și a celei de studentă în primul an în cadrul Academiei Tehnice Militare „Ferdinand I” din București, pot afirma că pasiunea pentru această specializare, bazată pe dezvoltarea tehnicii în domeniul comunicațiilor, mi-a fost insuflată încă din perioada liceului. Parcurgerea frumosului, dar, totodată, impetuosului drum al colegiului militar din Craiova, sub atenta îndrumare a cadrelor militare și didactice, a reprezentat pentru mine

factorul esențial în alegerea făcută, cel care mi-a oferit cheia ce a putut deschide ușa oportunităților carierei de ofițer în sfera transmisiunilor. Consider că rolul comunicațiilor în Armata României este de o importanță deosebită în protejarea spațiului cibernetic al acesteia și în soluționarea tuturor problemelor ce survin pe linia transmiterii informațiilor. Astfel, derularea optimă a actului de comandă devine posibilă asemenea unui veritabil sistem nervos ce ghidează trupul la orice pas. Mă aflu încă la început de drum, am multe de învățat în acest domeniu și îmi propun să urmez, cu aceeași dăruire pe care o păstrez în suflet încă de pe vremea în care eram pandur vladimiresc, fiecare provocare ce mă așteaptă în viitoarea carieră de ofițer-inginer de Comunicații.

Sîrbulescu Cosmin, anul I

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova a reprezentat pentru mine o experiență deosebită și o oportunitate unică de a învăța despre disciplină, organizare și responsabilitate. Această perioadă m-a ajutat să mă dezvolt personal și profesional, să îmi construiesc caracterul și să dobândesc abilitățile necesare pentru a deveni un lider puternic și responsabil. Prin urmare, am ales să continui această experiență și să studiez Comunicații pentru securitate și apărare la Academia Tehnică Militară „Ferdinand I”.

Am ales această specializare pentru că sunt pasionat de tehnologie și de modul în care aceasta poate fi utilizată pentru a proteja țara și pentru a asigura securitatea și apărarea națională. De asemenea, sunt mândru că o să fiu parte a echipei care gestionează sistemele de comunicații militare, care sunt esențiale pentru coordonarea eforturilor militare și pentru transmiterea informațiilor vitale.

Importanța comunicațiilor în armată nu poate fi subestimată. Fie că este vorba despre coordonarea unei misiuni sau despre transmiterea informațiilor vitale, comunicarea este o componentă critică a oricărei operațiuni militare. De aceea, este crucial ca sistemele de comunicații militare să fie sigure și fiabile, pentru a preveni orice întrerupere a acestora și pentru a proteja viețile oamenilor implicați în operațiune.

Studierea specializării comunicațiilor pentru securitate și apărare la Academia

Tehnică mă va pregăti să gestionez și să coordonez aceste sisteme de comunicații militare, să iau decizii rapide și eficiente în situații de criză și să asigur securitatea și protecția informațiilor vitale. Sunt mândru să fac parte din echipa care protejează țara și sunt recunoscător pentru această oportunitate de a servi națiunea prin intermediul unei cariere în armată.

Chiar dacă mă aflu la începutul drumului, aștept cu nerăbdare să-mi încep cariera de ofițer-inginer de comunicații.

Ragman Alexandru, anul I

Colegiul Național Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova a reprezentat pentru mine o perioadă intensă de dezvoltare personală și profesională. Această experiență mi-a oferit oportunitatea de a învăța despre disciplină, organizare și responsabilitate. Am învățat cum să colaborez cu alți oameni într-un mediu strict și riguros, dar în același timp am avut oportunitatea de a crea prietenii strânse. Liceul militar a însemnat pentru mine o etapă de tranziție, de la adolescență la maturitate.

Alegerea mea de a studia specializarea comunicații pentru apărare și securitate la Academia Tehnică Militară „Ferdinand I” a fost influențată de interesul meu pentru tehnologie și de dorința de a servi țara prin intermediul unei cariere de ofițer inginer în armată. Comunicarea este o componentă critică a oricărei operațiuni militare și nu poate fi subestimată. Comunicațiile sunt esențiale pentru transmiterea informațiilor și pentru coordonarea eforturilor militare. De aceea, specialiștii în comunicații militare trebuie să fie pregătiți pentru a face față situațiilor de criză și să fie capabili să ia decizii rapide și eficiente.

Cu toate că mă aflu la începutul drumului, sper să fiu capabil să gestionez orice situație și să duc la bun sfârșit tot ce mi-am propus.

Noul campus al Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu”

Elevii Colegiului Național Militar „Tudor Vladimirescu” Craiova au început cel de-al treilea modul de studiu din anul școlar 2022 – 2023 în noul campus liceal construit la Craiova, pe strada Vasile Alecsandri, nr. 91.

Investiția a demarat la data de 05.08.2019 și cuprinde pavilion multifuncțional cu spații pentru desfășurarea activităților didactice și extracurriculare - săli de clasă, laboratoare și cabinete școlare, bibliotecă, săli de lectură și un pavilion pentru cazarea elevilor, cu 530 de locuri dispuse în camere duble sau triple, cu băi și balcoane proprii și săli de studiu, precum și săli prevăzute cu mașini de spălat și uscătoare.

